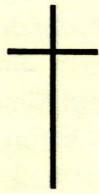

Johanna Marie Viquerat

F. 19.06.1912   D. 18.04.2001

*Langstrand kirke
Torsdag 3. mai 2001*

Eva Synøve Melbye
F. 31.01.1915 D. 04.04.2001

Tjølling kirke
Onsdag 11. april 2001

Hjem til Gud

■ **Johanna Thorsen Viquerat**, født 19. juli 1912, tidligere misjonær, døde 18. april.

Som ung gikk hun misjonskurs i Oslo, og virket noen år som evangelist i Norge. Høsten 1942 ble Johanna antatt som Pinsemenigheten Betanias andre misjonær til Kongo. På grunn av krigen, skjedde utreisen først i 1946.

Arbeidsstedet var bl.a. i Kitutu. Hun arbeidet som evangelist, sykepleier og jordmor, samt at hun underviste i skolen. Hun var to perioder i Kongo, fram til 1958.

Hun ble gift med den belgiske pastoren Leon Viquerat, og de bosatte seg i Belgia. Hun kom i 1978 tilbake til Norge.

I mange år har hun bodd sammen med Aida Margareth Pettersen i Larvik. Aida har gitt mye omsorg og hjelp til Johanna.

Johanna Viquerat ble begravet fra Langestrand kirke i Larvik 3. mai. Det ble lagt ned krans fra bl.a. PYM.

Vi lyser fred over hennes minne!

Pinsemenigheten Betania
RUDOLF LEIF LARSEN

En inderlig takk

for all medfølelse ved vår kjære Johanna Viquerats bortgang. En spesiell takk til Larvik sykehus, avd. medisin, takk for kjærlighet og omsorg.
Aida Margareth Pettersen

Hjem til Gud

■ **Johanna Viquerat**, misjonær, har gått hjem til Gud.

En lys begravelseshøytid ble holdt i Langestrand kirke da mange slektninger og venner var samlet for å ta avskjed med Johanna Viquerat. Etter Johanna Viquerats ønske forrettet pastor Wasti Feldt. Solist var pastor Leif Karlsson. Hvite blomsterarrangement var plassert på og omkring kisten samt i kirkens midtgang. Minnetale ble holdt av Alvin Breverud for PYM, og av Kristian Østerhaug for Betania, Larvik. Kisten ble båret til gravens ro av en barndomsvenn, Aida Pettersen, og nære slektninger.

Johanna Viquerat ble født 19. juni 1912, og fikk hjemlov 18. april 2001. I minnestunden for-

talte Afrika-misjonærene Elsie Mia Taranrud og Kate Andersen, samt Belgia-misjonær Ingegerd Johansson, mange minner om en trofast og sjenerøs Herrens tjenerinne.

Allerede som 19-åring besluttet Johanna å tjene Herren. Hun begynte som evangelist i Telemark og på andre steder i Norge. Utdannelse til jordmor fikk hun i København. I 1946 gikk ferden til kallets land, Belgisk Congo. Der arbeidet hun, med stor kjærlighet til folket, i ni år. Hun ble kalt for La Bienaimée – den elskede.

I 1958 inngikk hun ekteskap med misjonær Leon Viquerat, og arbeidsfeltet ble Belgia; fra Afrikas varme til vinterkulden i Charleroi. Der fantes ingen sentralvarme. Den den eneste varmekilden var en stor komfyur i kjøkkenet og en kamin i rommet. Disse måtte fyres opp med kull. Hver morgen måtte Johanna rengjøre ovnen, tømme den for aske og fylle med med kull. Dette var tungt arbeid i den kalde årstiden.

Misjonær Ingegerd Johansson så på nært hold vennene Viquerats hengivne tjeneste for Gud. Selv ble hun svært syk av en tropisk sykdom med 40 i feber i lang tid. Hver natt byttet Johanna hennes svettevåte klær, stelte henne og ba for henne natt og dag til hun ble bedre. Det var en kjærlighetshandling som Ingegerd aldri kan glemme.

Personlig takker jeg Gud for de år som Johanna Viquerat har vært vår misjonær i Gileadfor-samlingen i Göteborg. Jeg har mange bevis på hennes varme og sjenerøsitet i form av hilsninger fra hennes kjære Larvik. Nå hviler hun der på et skjønt sted mot himmel og hav. Lyse og fargesterke minner vil fortsette å leve – etter et menneske som var utrustet med det som er størst av allt: Kristi kjærlighet.

WASTI FELDT

Min kjære mor, vår elskelige bestemor, oldemor, søster og tante, og min umistelige venninne

Misjonær

Johanna Marie Viquerat

født Thorsen
den 19. juni 1912
døde til hvile i dag

Larvik, 18. april 2001

*Stille levde du et liv
for andre.*

Av kjærlighet gav du alt.

Dorothee Minoretta

**André og Astrid
Roger og Heidi
Aase**

Aida Margareth

Begraves fra Langestrand kirke torsdag 3. mai kl. 12.00. Like kjært som blomster er en gave til kreftsaken.

MINNEORD

Et uendelig kjært menneske har lagt ned sin vandringsstav. Johanna Thorsen Viquerat var en lun og forsiktig person, hadde alltid en hjelpende hånd, et varmt smil og veldig mye kjærlighet å gi til alle. Misjonæren i henne levde også her hjemme. Hele livet levde hun for å hjelpe andre, trøste og lindre smerte.

I hele 30 år arbeidet Johanna i andre land. I datidens Belgisk Kongo arbeidet hun i 12 år som misjonær, jordmor og sykepleier, og hun underviste også i skolen.

Så var Belgia neste stopp, der hun virket sammen med sin mann som var pastor der. Her ble Johanna i 26 år. I 1978 kom hun hjem til Larvik for å få en velfortjent hvile. Men da begynte sykdommen, en meget alvorlig kreftsykdom som tok veldig på henne. Etter en tid så det lysere ut, men sykdommen kom tilbake. Og etter det gikk det ikke så bra.

Men Johanna var optimist til det siste. Aldri hørte jeg at hun klaget. Jeg har aldri møtt et mer takknemlig menneske. Jeg var så heldig å få ha henne hos meg i mange år. Det var en glede og et privilegium å få hjelpe henne, for hun var et sjeldent fint menneske.

Det er blitt så tomt i stua uten Johanna. Det som lindrer sorgen, er vissheten om at vi møtes snart igjen. Nå har hun ingen smerter mer, og vi unner henne hvilen. Fred med hennes minne.

Aida Margareth
Pettersen

Min kjære umistelige datter, søster og svigerinne. Vår snille gode tante og niese og kusine. Mitt elskede barnebarn.

Aase Karine Jakucs

født 21. desember 1960
døde så altfor tidlig fra oss

Skien, 1. april 2002

*«Nå er du borte
fra all din smerte,
nu hviler du trygt
ved Jesu hjerte.»*

Aase

**Kristian og Sylvi
Henrikke, Amalie, Nora**

**Margaretha
mormor**

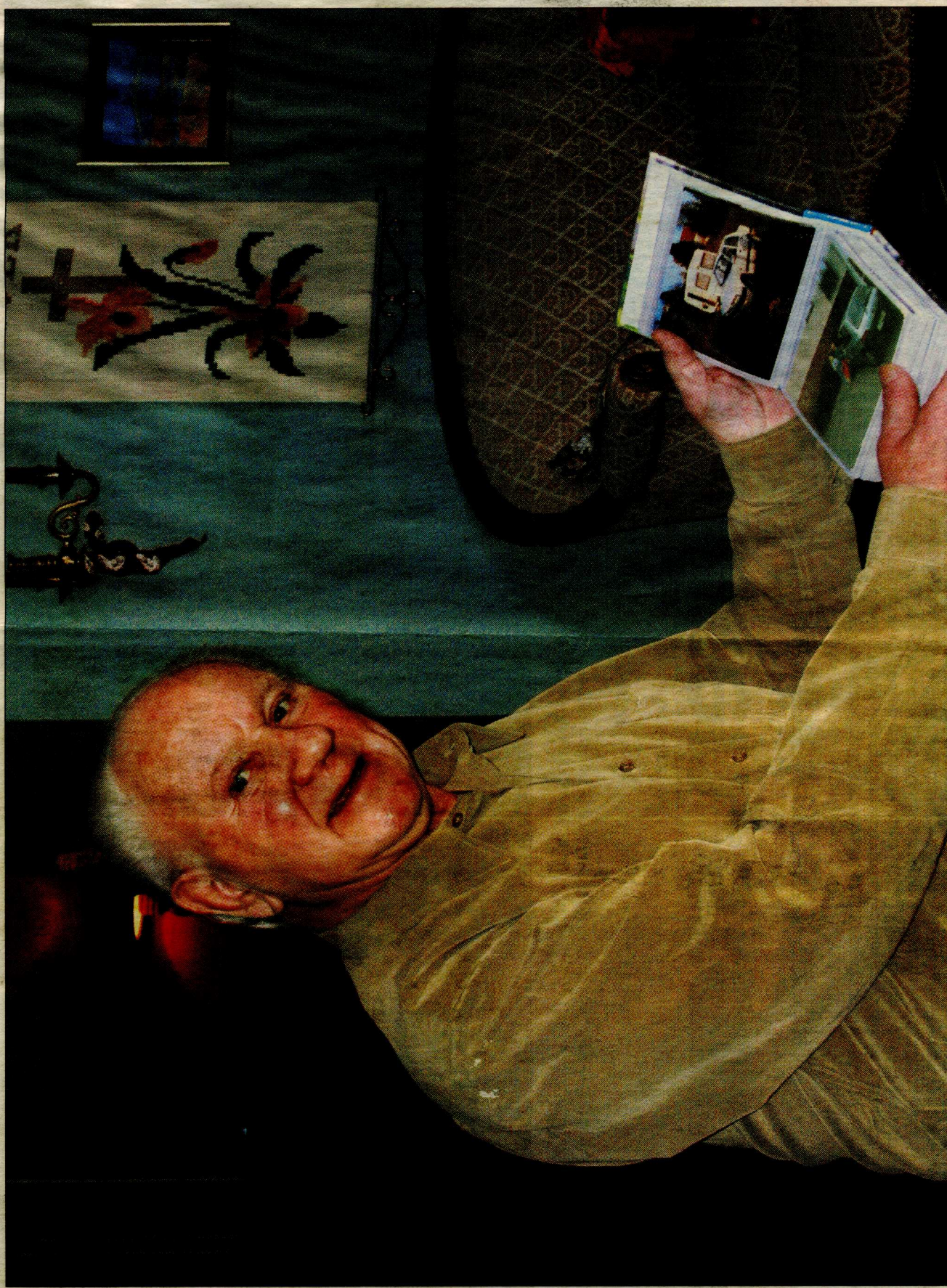
Øvrige familie

Bisettes fra Stavern kirke,
onsdag 10. april kl. 12.30.

RAFFIKK

RADIO/TV • KULTUR • VÆRET

Fredag 8. februar 2

Øivind (78) – en

Har nå tatt i bruk sin bil nummer 94 – har satt 100

Øivind Grønning er en glad gutt – en bilglad og bilgal «ungdom» på 78 som synes aldri å få nok av biler. I år-enes løp har han hatt 94 personbiler – i tillegg til noen busser, lastebiler og rundt 12 campingvogner – blant dem Norges største.

Han bryter litt på «trøndersvensk» og forteller gjerne om de 16 bilene han hadde på svenske skilter i løpet av 4 1/2 år. De fleste av dem kjørte han mer eller mindre lovlig i Norge – men han understreker at han hadde svensk førerkort.

– I 1960 ble det slutt med kjøpetillatelsen på nye biler, og da kjøpte jeg den første Renault'en, sier Grønning – han har hatt femten av dem totalt. 11 av dem var fabrikknye. I «samlingen» inngår de fleste modellene, fra Renault 4 via Renault 8 og Gordini til Dauphine.

Kollbøtte med «firer'n»

– «Firer'n» husker jeg godt, for den gjorde jeg en skikkelig kollbøtte med, ler han. – Det skjedde da differensialen låste seg og det ene hjulet fant på at

det skulle jobbe alene. Dermed snurra jeg rundt noen ganger og havnet til slutt på taket. Men det gikk jo bra, legger han til.

Grønning har hatt mange staselige biler opp gjennom årene, men det hele startet med en Ford V8 lastebil som han hadde mens han bodde i Trondheim. Det var en 36-modell, og ganske sprek for sin alder!

«Bilan min» har han kalt lista som inneholder 89 objekter og altså ikke er ført helt ajour. Det kommer seg av at lista ble laget i årsskiftet 98/99, og det er kommet til noen siden den gangen.

Racer til å prute...

– Men Grønning, hvordan har du hatt råd til å skifte bil nesten som andre skifter skorte!?

– Nå er det jo ikke alle i «samlingen» som har vært nye. Men jeg tror jeg har vært flink til å prute. Jeg har prutet på alle sammen, og på den siste nå fikk jeg 4.000 kroner i avslag. Det har imidlertid ikke alltid vært lett å forklare for likningskontoret slike ting. Jeg husker jeg et år kjøpte fire Saab'er hos Gjestrum Larsen og da ble jeg innkalt til likningssjef Hultman som ba om en forklaring på hvordan jeg kunne ha kjøpt ny bil. – Jeg har ikke kjøpt ny bil, jeg har kjøpt fire stykker, svarte jeg – en ny og tre brukte! Det

godtok han. Hultman var en hyggelig mann.

– Ditt beste kjøp?

– Det må ha vært mens jeg bodde i Sverige. En Essex 31-modell sto til salgs for 1.200 svenske kroner, mange penger den gangen, og den klarte jeg å prute ned i 375 kroner foruten at jeg fikk nytt batteri med på kjøpet!

Ny bil i én måned

– Du må nødvendigvis ha hatt noen av bilene i ganske kort tid?

– Å ja da. En Mazda 323 hadde jeg bare i en måned, da kjøpte jeg en Kia. Mazda er absolutt ikke dårlig, jeg har hatt fjorten stykker. Det var bare det at den ikke helt passet meg og kona – det var en F-modell som rett og slett ble for lav.

Kia'en hadde vi i ett år, deretter ble det Toyota Yaris og nå Clío'en. Yaris'en er den som har vært best for meg og kona. Men den aller beste og gjeveste jeg har hatt i min eie må vel være en BMW – en av de store i serien – som ny kostet over en halv million. Den billigste jeg har kjøpt ny var en Renault med høyerratt og miles på speedometeret – den ga jeg 10.050 kroner for, forteller Grønning smilende i godstolen hjemme i Hovlandveien.

Øivind Grønning har også brukt sine campingvogner og flere av buss-

bilglad gutt

som mål før han gir seg

ene i jobbsammenheng. Han drev i sju år Larvik Persienne på Torstrand og fartet land og strand rundt. I bussene hadde han et lite verksted der persiennene ble tilmålt og laget.

Det lengste han har hatt en bil tror han er rundt to år, til gjengjeld har han hatt opptil tre biler samtidig. Før hadde ikke kona så mye å si når Øivind skulle bytte bil, men på de ti siste kjøpene har han hatt «mør» med som rådgiver og ikke minst for å kunne holde ham litt i skinnet!

Gamle synder

Rykter forteller om et par solide fartsbøter...

– Det har vel ikke vært til å unngå det! Jeg ble tatt to ganger i 150 i løpet av tre måneder – ja, det glemmer jeg aldri. Jeg skulle prøve en ny Volvo den første gangen.

Andre gangen lå jeg i en liten kø med en ordentlig lusekjører først. Til slutt braste jeg forbi, og lusekjøreren begynte plutselig å henge på meg. Da jeg kom opp i 150 slo de plutselig på sirenen – det var en sivil politibil. Jeg klarte å grine meg til å beholde lappen, sier Grønning og vil helst ikke snakke mer om gamle synder.

– Når skal du bytte bil igjen?

– Om en uke kanskje! roper fruene fra kjøkkenet.

– Nei, vi får se, kanskje blir dette

Den siste: Den siste bilen til Øivind Grønning – foreløpig – er årets modell av Renault Clio. Han er fornøyd så langt, men hvor lenge?

den siste, sier Grønning. – Men se her, sier han da vi litt etter er nede for å ta Clio'en i øyesyn, – jeg slår stadig hodet oppi taket når jeg skal inn i bilen, man er jo ikke så myk som før. Kanskje blir det bytte likevel da!

– Jeg tilstår gjerne at jeg har bildilla, sier Øivind Grønning da vi tar

farvel. Undertegnede tror ikke han gir seg før et ikke uttalt mål om bil nummer 100 er vel i havn – kanskje om noen måneder...

Janke Mürer

33 16 30 47
janke.murer@op.no

Sang om tro i hverdagen

Den religiøse sangeren Svein-Anders Andersen fra Sandefjord har nå debutert med CD-platen «Tro i hverdagen». Platen, som er utgitt på privat basis, omfatter 14 sanger eller tekster skrevet av Afrika-misjonør Petra Sveum og Larvik-musikeren Jørn Odén Evertsen.

Ideen til platen fikk Andersen etter å ha lest et diktheft av Sveum. Han fant materialet såvist godt at han mente diktene burde få melodi og ende opp som plate. Han tok kontakt med Jørn Odén Evertsen som satte melodi til Sveums tekster, og som selv bidro med syv egne melodier og tekster. Med instrumental assistanse fra Evertsen, trompet, og fløytisten Astrid Bruun Trulsen, ble prosjektet satt i verk.

Som sanger har Andersen en god og fyldig stemme. Tekstuttalen er klar, og han er tydelig opptatt av budskapet tekstene bringer. Noen av sangene går vel dypt. Spesielt i «Si det alt til Jesus» burde han lagt opp tonehøyden en halv tone. Men røsten bærer også i dypden. Med flott akkompagnement på piano eller key board av Evertsen, er platen blitt et helstøpt produkt.

Sangene fremføres i ulike tempi, og enkelte melodier er svært sangbare og iørefallende. Det gjelder blant annet «Din vei» – signert Evertsen. Med fint fløytespill og følsomt key board-akkompagnement er melodien blant de beste innslagene på platen. Tidsaktuell er «Lær oss å takke» – en melodi som Evertsen skrev etter å ha sett et TV-program fra Kosovo. Han ønsker gjennom sangen å takke for hvor godt det er å bo i et trygt land.

Noen av tekstene er rene bibelsitater – lett tilpasset. Andre gir uttrykk for personlige holdninger til det kristne budskap. Her er det ikke snakk om rytmisk kristen-pop, men om å bringe frem det evangeliske budskapet i hverdagen og hvordan de to hovedpersonene opplever sitt kristne engasjement. Begge virker overbevisende i sine tolkninger av tekst og melodi.

Lydmessig er platen – som er innspilt i studioet til Thore Vidar Smith Fredriksen – svært god. willy henriksen

Sandefjord Blad 30.april 2002

